

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΝΤΟΥΣΣΕ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Βερτρύδη και η Ορφίσση, ὄχιτες μπρός στον περισσότερονα με τὰ χρόνια τὰ κρυφά, κούτιστα με συγκίνηση τὰ παιχνίδια τὸν ἄθλιον ποταμόν. Λίλα, τους σκευότανε ἡ Μάγδα—ἡ γαλανομάτα, καὶ ξανθομαλλούσα, καὶ ροδομαρούλη Μάγδα—ἡ ὀμογάλακτη ἀδελφή τους, κόρη τοῦ Ρομπόντ τοῦ Ξυλοκόπου, καὶ παρικολοῦθοῦσε καὶ κείνη τὸ ἐπιχρίστο θέαμα τὸν περισσότερονα.

Ξαρκικά, τίς πλησίασε σιγά - σιγά, ὁ Τελαμοῦνδος, ὁ ἀδελφός τους. Ἐξείνες εἰς τὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀντιελάθησαν, μὰ ὅταν ἐξοικνε ἀπὸ πάνω τους καὶ τίς ἀγγίζαν τὰ μακρὰ μαλλιά τους, γήσαν ἀποτομα τὸ κεφάλι, μπρόντας μὴν ἐλαφρὴ κορυφὴ τρώοι... Ἐξείνος γέλασε με τὴν καρδιά του, γὰρ τὸ φόβο τους, μὰ ἡ δὴ ἀδελφές του, ἡ Βερτρύδη καὶ ἡ Ορφίσση, ἄρχισαν νὰ τὸν μαλώνουν. Μόνον ἡ Μάγδα, ἡ ὀμογάλακτη ἀδελφή τους, τὸν κούταζε με τρόπο, κοκκινίζοντας ἀπὸ ἐπιχρίσθησι...

— Μιὰ μεγάλη γὰρ ἔξω νὰ σοῦ ζήτησο. Ὅρφίσση, εἶπε σὲ λίγο ὁ νέος στὴν ἀδελφὴ του. Χάρισέ μου ἓνα ἀπ' τ' ἴσπρα περιστέριά σου.

— Θὰ σοῦδινά ἓνα περιστέρι με μεγάλη προθυμία, τοῦ ἀποκρίθηκε ἔκείνη, μὰ πολὺ φοβάμαι μήπως τὸ χρηματοποιήσης σόχο γὰρ τὰ βέλη σου.

— Ὁ! ἀδελφὸ μου, τί εἶνε αὐτὰ πού λές. Ὅλοι οἱ περαιοὶ τῆς Νορβηγίας τὸ ξέρουν βέβαια ὅτι τὸ βέλος μου δὲν γίνε ποτὲ τὸν σόχο του. Κανεὶς δὲν μπορεὶ νὰ μοῦ παραβῆγὴ τοῦ σμαδῆ. Μὰ τὸ λευκὸ περιστέρι ποῦ σοῦ ζητῶ, δὲν τὸ θέλω γ' αὐτὴ τὴν δουλειά. Τὸ θέλω γὰρ νὰ στείλω ἓνα μήνυμα στὴν ἀγάπη μου—στὴν κόρη ποῦ δὲν τὴν ἔβρω ἀόρατα μὰ τὴν ὁποία ὄμως ἀγάτω σὺν τρελλός.

Οἱ ἀδελφές του χαμογέλασαν ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια του, καὶ τοῦ ἐπέτρεξαν νὰ πῆρῃ ἓνα περιστέρι. Τότε ὁ Τελαμοῦνδος πῆρε ἓνα κομμάτι περγαμηνὴ καὶ ἔγραψε πάνω με κόκκινα γράμματα τὸτα τὰ λόγια :

«Χρόνια γώρα σὲ καρτερῶ, ἐλκεκτὴ μου, γλοκειά ἐπανοχὴ μου ! Γιαὶ δὲν ἔρχεσαι σὲς φλογερὰ μήνυμα ποῦ σοῦ στέλνει ἡ καρδιά μου; Περιμένε νὰ μαραθῶν τὰ γαλανὰ λοιπούδα καὶ ἀνθίζου στὰ μάτια σου ἢ νὰ με σκεπάσῃ, ὁ θάνατος με τὰ μαῦρα πέπλα του.

«Ἐλα, ὄσο εἴμαστε νέοι, ὄσο ἡ ψυχὴς μας περπολοῦνται ἀπὸ τὴν ἄσβηστη φλόγα τῆς ἀγάπης. Ἀποστασε πειὰ νὰ σὲ καρτερῶ. Ὅποια κι' ἐν εἶσαι, ὅπου κι' ἂν εἶσαι—ὄ, κόρη γαλανομάτα, ξανθομαλλούσα καὶ ροδομαρούλη—ποῦ θὰ λάβῃς αὐτὸ μου τὸ μήνυμα, τρέξε μίμεις σὶν Τελαμοῦνδον, πρίγκιπα τῆς Νορβηγίας, ποῦ σὲ περιμένει τὸ καλὸν τὸ μὴ δυνατὸν χτυσοκαρδί.»

Ἰστερα διπλώσε τὴν περγαμηνὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸ λαμπὸ τοῦ περισσότερονα.

— Πετάξε τώρα, λευκὲ ναντιοφόρε, εἶπε ὁ πρίγκιπας στὸ περιστέρι, πέταξε καὶ πήγαμε αὐτὸ τὸ μήνυμα σὲ κείνη, ποῦ μοῦ εἶνε γραφτὸ ν' ἀγαπήσο...!

Καὶ τὸ περιστέρι ἀνέβη τὰ φτεροὶ του καὶ πέταξε. Ἐκεῖ ὄμως ποῦ πετοῦσε, πολλοὶ κρυφὸ ἀνθρώποι ζήτησαν νὰ τὸ σκοτιώοι με πέτρες καὶ βέλη, πολλὰ γεράκια ζήτησαν νὰ τὸ σταμάξουν με τὸ σόμα τους. Κι' ὅταν πειὰ βροδύνασε, τὸ περιστέρι ἔπεσε, ζήτηντὴ μόνον ἀπὸ τὴν κοίραση, εὐ μὴ πόλη, μπρός στὴν πόρτα ἑνὸς φτωχοκόπιου. Σὲ λίγο, μιὰ γοργά, κἀνάνας νὰ μὴ μέσα, εἶδε τὸ περιστέρι στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

— Ἀ! τί ὄραιο πουλί! εἶπε ἡ γοργά. Θὰ τὸ βάλω στὸ μεγάλο κλουβὶ τῆς καρδερινίας ποῦ μοῦ ἔφινε.

Ἐπιασε με προσοχὴ τὸ ἀποκοιμμένο πουλί καὶ τὸ ἐβῆλε μες στὸ κλουβὶ, ἀφοῦ τὸ φίλησε στοργικά τὸν κεφάλι με τὰ μαραμένα χεῖλη τῆς. Σὺν ὁμως κλείσει τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ εἶδε τὸ χαρτάκι ποῦ ἴτανε δεμένο στὸ λαμπὸ του, τὸ πῆρε, τὸ ἀνέβη, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τί ἔλεγε καὶ τὸ πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, σὺν κάττι περὶ τοῦ καὶ ἀχρηστο.

Ἐνα κοριτσάκι, ποῦ περνοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, μάζεψε

τὸ χαρτάκι ἀπὸ καταγῆς, καὶ ὅταν διάβασε τί ἔγραφε, κοκκίνησε ἀπὸ ἐπιχρίσθησι καὶ συγκίνηση. Μὰ δὲν ἔφερε ποῦς ἴταν αὐτός ὁ Τελαμοῦνδος, οὔτε καὶ ποῦ βροδύνασε αὐτὴ ἡ Νορβηγία. Ἐξείνος, ἔβλεπε τὴν ὀρθὴ σέβη ὅτι ἓνα πρίγκιπας δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ στείλῃ ἔρωτικό μήνυμα σ' ἓνα φτωχοκόπιον σὺν καὶ αὐτὴν...

Γιὰ ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔδωσε τὸ μήνυμα στὴν πρώτη μεγάλη κυρία ποῦ συνάντησε στὸ δρόμο τῆς. Ἐκείνη πειὰ, τὸ ἔδωσε στὸν ἀκολουθὸ τῆς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸ διάβασε, γέλασε ἀπ' τὴν καρδιά του καὶ τὸ ἔφερε στὸ παράθυρο μᾶς γοργά, καὶ ἀσχημ-πρόσωπης κυρίας, ποῦ εἶχε γίνε κατεγέλαθη σ' ὅλη τὴν πόλη, με τὸ νὰ γίνετα καὶ νὰ φέρονται σὺν μικρὸ κοριτσάκι...

Μόλις ἡ γοργά αὐτὴ διάβασε τὸ γράμμα, νόμισε πὸς ὁ πρίγκιπας τῆς Νορβηγίας τὸ εἶχε στείλῃ γ' αὐτὴν καὶ, γοργά, νὰ ζήσει κατ' ἑαυτὴν, εἰς ἀποσκευὴ τῆς καὶ ἔξικησε γὰρ τὴ Νορβηγία... γὰρ νὰ πῆ νὰ κἀνὴ τοὺς γάμους τῆς με τὸ ὄμορφο πρίγκιπας-πουλο!...

Στὰ μιὰ ὄμορφο τοῦ δρόμου, ἡ γοργά αὐτὴ χάρησε, παίρνοντας μαθὸ τῆς καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Τελαμοῦνδος, καὶ κἀνεὶς ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξανάδε στὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Τελαμοῦνδος καθισμένος μερόνυχτα ὀλοκῆρα μπρός σ' ἓνα παράθυρο τοῦ παλατιοῦ του, περιμενε τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ περιστριοῦ ἢ τὸν ἔρχομὸ τῆς ὀραίας γαλανομάτας καὶ ξανθομαλλούσας κοῦρης, ποῦ θὰ λάβανε, κατὰ τὴνχρ, τὸ μῆνυμα του καὶ θάτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν βρῇ.

Μὰ ἡ μέρες περνοῦσαν μονότονες, γοργά ὁ Τελαμοῦνδος νὰ ξανάδῃ τὸ περιστέρι.

Οἱ δὴ ἀδελφές του τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ πρὸ ὡς τὸ βροδὺν συνητοριά, γὰρ νὰ τοῦ διασκεδῶζου τὴν θλίψη καὶ τὴν μελαγχολία. Τοῦ ἐπαύσαν μουσική καὶ τοῦ ἔλεγε ἂν σωρο εὐθιμῆς ἱστορίες. Ὁ Τελαμοῦνδος τίς ἀκούε σιωπηλός καὶ ἀγέλαστος, καὶ ὅταν ἐξείνες τελείωναν, ἔβλεπε βαθύς ἀνιστεναγρός ἔβγαλε ἀπὸ τὰ στήθη του, Ροῖοισε τὸν τίς ἀδελφές του, δειχόντας τὸν ὄρανο καὶ τὸ δρόμο :

— Δὲν σὰς φαίνετα πὸς ἓνα λευκὸ περιστέρι πέταει ἐκεῖ κάττι... Δὲν σὰς φαίνετα πὸς μιὰ ὄμορφη πρίγκιπισσα περπατεῖ στὴ δημοσιά;

— Ὁχι, ἀδελφὲ μας, τοῦ ἀποκρίνονταν ἔξείνες. Μονάκι ἓνα μαῖρο κοριτσάκι ζυγαρίζετα στὸν ὀρανο. Κ' ἐκείνη ποῦ θάρεεὶ γὰρ πρίγκιπισσα, εἶνε μονάκι μιὰ γοργά ἔριτάντα...

Τότε ὁ Τελαμοῦνδος ἀναστενάξε τὸ βαθεῖα :

— Ἄλλοῖμον! ἔλεγε. Θὰ λῶσο ἀπὸ τὴ μάταιη προσομῆ!

Οἱ δὴ ἀδελφές του ξανάρχισαν τότε νὰ παίζου μουσική, ἔβλε ἡ Μάγδα, ἡ γαλανομάτα, καὶ ξανθομαλλούσα, καὶ ροδομαρούλη Μάγδα, ποῦ δὲν τοῖμοῖσε νὰ διαταξῆ τὴν ἡσυχία τὸν τριῶν ἀδελφῶν, ὑπέφερε μόνη τῆς τοῦ κόμοι τὰ μαρτυρία, στὴ φτωχικὴ καλύβα τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ Ξυλοκόπου.

Ἰπέφερε, ἡ φτωχὴ, ἐπειδὴ ἦξερε πὸς ὁ Τελαμοῦνδος δὲν ἴταν εὐνυχισμένος, ὑπέφερε, ἡ φτωχὴ, ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε ἀπὸ μαρὸ τώρα, γοργά ὄμως νὰ τοῖμαρὶ νὰ τοῦ φανερωσὴ τὴν ἀγάπη τῆς.

Καὶ ἔφρασε ὀλοένα στὸν ἀγαλειὸ τῆς, πάντα ἀμίλητη καὶ ἀγέλαστη, κούτίζοντας με ὀλιμμένα μάτια, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς, τὰ μαζουρὰ πλάττῃ τ' ὄρανο. Κάποιον-κάποιον, τὴ νύχτα, ὅταν ἡ καρδιά τῆς ἔξελεῖλε ἀπὸ τὸν πόνο, ἀρχίσε νὰ τραγουδᾷ μιὰ ἀργὴ καὶ λυπητερὴ μαλλάντα—τὸν καημὸ μῆς κοῦρης ποῦ πῆθαν ἀπὸ ἔρωτα μακρὰ ἀπ' τὸν ἀγαπημένο τῆς—τὴν ἀκούγαν τότε τ' ἀρδῶνα καὶ σόπαιναν, τὴν ἀκούε τὸ φεγγάρι καὶ γίνονταν πὸς κλωμὸ—τὴν ἀκούε καὶ ὁ νυχτεριὸς ὁ στρατοκόπος, ποῦ πήγαμε στὸ δρόμο τὸν σφουρίζοντας, καὶ ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ

«Γραφε πάντα ἀμίλητη καὶ ἀγέλαστη...»

«Εὐὸ εἶσαι ἡ λαρεντὴ μου, εὐὸ θὰ γίνης ταιρι μου...»

αφιγγεται από μι άκαθόριστη άγονία...

Ότώς, μι μέρα, ή Μάγδα δέν μπόρεσε νά βαστάξη άλλο κ' άνέβηκε στό παλάτι νά δη τόν Τελαμονίδο—τή μοναδική της ξ- γνία. Ήξερε πώς ή άδελφός του θα έλειπαν κίνη τη μέρα από τόν πύργο.

Τόν βρήκε καθισμένο, κατά τη συνήθειά του, μπρός στό παρά- θρω, νά κιντάξη με μάτια πλημμυρισμένα άγονία τόν ούρανό και τό δρόμο.

Ή Μάγδα τόν χαμόρεσε λίγο από μακριά και ύστερα τόν πλη- σίωσε γλυκαναστενάζοντας.

Ό Τελαμονίδος γίγρισε άπότομα τό κεφάλι του, και όταν τήν εϊδε της χαμογέλασε στογχαί, άλλα με άδιαφορία.

— Τι καρτερείς τόσον καιρό, καλέ μου πρίγκιπα : τόν ρώτησε τότε ή Μάγδα, με φωνή που τήν έκαναν πού γλυκεία και παράξενη οι λυγμοί που συγκρατούσε με κόπο στό λαίμο της.

— Περμιένο, Μάγδα, τήν κόρη που θά μ' άγαπήση. Περμιένο τά ξανθά μαλλιά της, τά γαλιανά ματια της, τά ροδοκόκκινα μά- γουλά της... Δέν τήν ξεφο ποιά εϊνε... Δέν ξεφο άν θα λάβη τό μήνυμα που της έστειλε με τό λευκό περιστέρι... Μά, όποια κ' άν εϊνε αυτή, όπου κ' άν βρισκεται, θα τη λατρεύσω μ' όλη μου τήν καρδιά, άν έχη άτ' τό θεό τά χαρίματα που σου εϊπα παραπάνω...

Ένω όμως μιλούσε έτσι της Μάγδας προσέξε—για πρώτη φορά! —ότι τά μάγουλά της ήτανε κόκκινα σαν τά τριαντάφυλλα, τά μα- τια της γαλιανά σαν τόν ανοικτόκοκο ούρανό, τά μαλλιά της ξανθά σαν τίς άχτινες του ήλιου... Πρόσεξε άκόμα ότι, καθώς τόν κύστα- ξε, μι παράξενη φλόγα έλαμπε στά ματια της, ότι τά χείλη της αναδένονται σαν νάβελαν νά φηφαιήσουν κάποιο λόγο, που τόν κρατούσανε μυστικά από καιρό ποτα...

Και ό Τελαμονίδος κατάλαβε άμέσως. Σηκώθηκε τότε από τη θέση του, έξορξε στη Μάγδα, γονάτισε μπροστά της, τίς άρπα- ξε τά χέρια και άρχισε νά τά γεμίζει φιλία, λέ- γοντας :

— Έσύ εϊσαι ή λατρετή μου, Μάγδα, κ' έσύ θα γίνης ταίρι μου! Με άγαπάς τόσον καιρό, κ' έγω δέν τό εϊχα καταλάβει, ό κου- τόσι! Εϊχα τήν ευτυχία κοντά μου με στό σπίτι μου, και τήν ζήτησα από τό άβέβαιο άγνο- στο, σε μακρινές χώρες! Θεέ μου! Τι λε- γουαλος που εϊνε ό άνθρωπος, αφού δέν μπορεί νά δη πού βρισκεται ή μεγάλη ευδα- μονία της ζωής του!... Σ' άγατώ, Μάγδα!..

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΝΤΟΥΣΣΕ

ΠΕΡΙΣΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ!...

Μιά φορά ζούσε στην Κούφα ένας γέρος που ήταν σ' όλος γνωστός για τη φιλαρ- γία του. Όταν άκουσε κάποτε ότι στη Βασσόρα βρισκόταν ένας άλλος πύ σφιχο- ζέρης άτ' αυτόν, σηκώθηκε και τράβηξε νά πάη νά τόν βρη.

— Καλώς ήρθες, του εϊπε ό φιλάργυρος της Βασσόρας, μόλις τόν εϊδε. Έλα πάμε στην άγορά νά φρονίσουμε νά φάμε και νά ποιήμε. Μουσαφίρης μου εϊσαι. Πρέπει νά σε περιποιηθώ.

Στήν άρχή πέρασαν από ένα φορνό.

— Έχεις καλό ψωμί; ρώτησαν τό φορνάρα.

— Πολύ καλό, μαλακό σαν τό βούτυρο.

— Τ' άκουσε, φίλε μου; εϊπε ό φιλάργυρος της Βασσόρας στον άλλον. Τό βούτυρο, λέει, εϊνε καλύτερο άτ' τό ψωμί. Όποτε φρονιμότερα θα κάνουμε νύ πάμε νά πάρουμε λίγο βούτυρο.

— Έχεις καλό βούτυρο; ρώτησαν τό μακαλάη.

— Καλό κ' εϊσοδιαστό, σαν λάδι, τους εϊπε εκείνος.

— Τ' άκουσε; εϊπε ό φιλάργυρος στον άλλον. Τό λάδι εϊνε προ- τιμότερο άτ' τό βούτυρο και έπομένως πρέπει νά πάρουμε λάδι.

— Έχετε καλό λάδι; ρώτησαν ένα μακαλάη εκεί κοντά.

— Πρώτης ποιότητας, καθαρό σά νερό, τους άπάντησε εκείνος.

— Άκουσε τι λέει αυτός; Ξαναεϊπε ό φιλάργυρος στό μουσα- φίρη του. Τό νερό εϊνε καλύτερο άτ' τό λάδι. Στο σπίτι μου έχω μι μεγάλη στάμνα γεμάτη νερό και θα μπορούσα νά σε περιποιηθώ όπως πρέπει.

Γύρισαν λοιπόν στό σπίτι όπου έπιαν μοναχό νεράκι, όπου φού- σκωσε ή κοιλιά τους, χωρίς νά βάλουν άλλο τίποτε στό στόμα τους, αφού τό νερό ήταν καλύτερο άτ' τό λάδι, κ'—άτ' τό βούτυρο κ' άτ' τό ψωμί.

— Ευλογημένος ός εϊνε ό Θεός! Έλεγε φεύγοντας ό φιλάργυρος της Κούφας, δέν πήγε στό χαμένα τόσο κόπος που έκανα για νάρθω ως εδω. Ό σναδέλφός μου μ' έμαθε πως μπορεί νά καλο- περνά κανείς, νά τρώη σαν βασιλιάς και νά μη ξεθεύη πεντάρα!..

ΓΙΑ ΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

Ο ΛΙΘΟΣ

Μιά φορά κ' έταν καιρό ζούσε στην Ίαπωνία ένας πτωχός λιθο- ξόος που δούλευε στά λατομεία. Ή δουλειά του ήταν βαρεία και τι- ποτα σχεδόν δέν εκέρδιζε. Γι' αυτό δέν ήταν καθόλου εύχαριστή- νος από τήν τύχη του.

— Άχ, εϊτ' ένα βράδυ, ός μπορούσα νά γίνω πλούσιος για ν' αναπαύομαι κ' έγω άπάνω σέ παχειά κρεββάτια με μαλακά μετα- ξωτά σκεπάσματα.

Μόλις έστειλε αυτή τήν εϋχή στον ούρανό, ό Θεός εϊσάκουσε τόν λόγο του κ' εϊπε άμέσως :

— Άς γίνη τό θέλημά σου.

Σέ λίγο ό λιθοξόος γινιρκε πλούσιος κ' έτσι μπορούσε ν' αναπαύε- ται άπάνω σέ παχειά κρεββάτια με μαλακά μεταξωτά σκεπάσματα.

Μιά μέρα έτυχε νά βγεινά ό Αύτοκράτορας μπροστά από τό σπίτι του. Πεζοί και καθάλλαρηδες σαλιγκτές, τρέχοντας πρώτα ά άμεσα άτ' τό πλήθος, διαλαλούσαν τόν όρχομό του. Ένω μακριοι άλλοι χρο- σφοφεμένοι κρατούσανε στά χέρια τους χρυσή όμπελλά για νά προ- φιλάγουν τόν Αύτοκράτορα άτ' τίς ζεστες άχτιδες του ήλιου.

— Τι τό θελες νάμυ πλούσιος, φηφαιήσε ό άλλος λιθοξόος, αφού δε μπορώ νά βγαίνω κ' έγω με τέτοια συνουεία! Γιατί νά μην εϊμαι Αύτοκράτορας;

— Θα γίνης! του άπάντησε ό Θεός.

Κ' αληθινά γινιρκε, Πεζοί και καθάλλαρηδες σαλιγκτές, τρέχον- τας πρώτα άνάμεσα άτ' τό πλήθος, διαλαλούσαν τόν όρχομό του, και άλλοι χροσφοφεμένοι κρατούσανε στά χέρια τους χρυσή όμπελλά, για νά προφιλάγουν τόν Αύτοκράτορα άτ' τίς ζεστες άχτιδες του ήλιου.

— Τι τό θελες νάμυ Αύτοκράτορας, φώ- ναζε τότε εκείνος, όταν ή κάμα με βασανίζη κ' ό ήλιος μου πικραίνει τό κεφάλι; Ώ, ός μπο- ρούσα νά γίνω ήλιος...

— Άς γίνη τό θέλημά σου, εϊπε ό Θεός.

Κ' έγινεν ήλιος κ' άρχισε νά ριχνη τίς άχτιδες δεξιά κ' άριστερά όλόγυρά του, καιν- τας τά χωριάτα και τά πρόσπια των βασιλιά- δων. Άσφαγα όμως ένας σύννεφο μπήκε άνάμε- σω άτ' αυτόν κ' από τη γη τό σύννεφο αυτό έμ- πόδισε τίς άχτιδες του νά κατεβαίνουν ως τη γη.

— Νά ποιος εϊνε ό δυνατός! φώναζε ό ή- λιος. Αυτό τό σύννεφο λοιπόν έχει περισσότερη δύναμη από μένα; Τότε καλύτερα νά γινώμοιν σύννεφο.

— Κανένας δε σέ κρατεί! εϊπε ό Θεός.

Κ' έγινεν ήλιος κ' άρχισε νά ριχνη ό σύννεφο που τοποθετήθηκε άνάμεσα άτ' τόν ήλιο κ' άτ' τη γη, έμποδίζοντας έτσι τίς άχτιδες του ήλιου νά φτανουν ως τη γη.

Σέ λίγο κοντινές σταλαμιτιές βροχής έφ- ησαν νά πέφτουν από τό σύννεφο στα χωράκια και στις πολιτείες: τά ρυάκια, οι χειμαροί κ' οι ποταμοί ξεχειλίσαν και έρχαν με τση όρημη που τίποτα δέν άντιστεκόταν στό όρομο τους.

Ένας βράχος μονάχα έμνε άκίνητος, ού μιν τό νην έπείραζε ή βροχή.

— Ένας βράχος λοιπόν, φώναζε εκείνος με παράπονο, θα βρεθή νά μου φέρη άντίσταση; Τότε γιατί νά μη γίνο βράχος;

— Εϊνε, του εϊπε ό Θεός.

Κ' άμέσως ήρώθηκε ένας πελώριος βράχος, άνάσθητος στη ζέ- στη του ήλιου κ' άδιάφορος στό ζεστασμα της βροχής. Δέν πέρασε όμως πολυς καιρός κ' εϊδε στους πρόποδες του έναν άνθρωπο νιμμένο πτωχά που κρατούσε στά χέρια του λωστό και σφιρή. Ό άνθρωπος αυτός χτυπούσε τά πλευρά του βράχου κ' έκοβε ακατέγραστους δγ- κους από λίθια για νά τους πελεκιφή κατόπι.

— Τι εϊνε τοίτο πάλι; φώναζε. Ένας κομψιλάρης έχη τη δύ- ναμη νά μου σπάξη τά πλευρά; Τότε πρέπει νά πάω στη θή π του!

— Άς γίνη τό θέλημά σου, εϊπε ό Θεός.

Κ' έγινε πτωχός όπως πρώτα, άπόδς έργατής στα λατομεία ή δουλειά του ήταν βαρεία και τίποτα σχεδόν δέν εκέρδιζε. Τώρα ό- μως ήταν εύχαριστήμένος από τήν τύχη του.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όποιος έμπιστεύεται σέ γυναίκα εϊνε τό ίδιο σαν νά έμπιστεύε- ται σέ κλέφτη. (Ήσίοδος)

Όταν εϊνε κανείς στην ήλικία ό πατέρας της συζόγου του, αν- δυνεύει νά μη εϊνε πατέρας των παιδιών του. (Άλ. Δουμύς)

Τό βσιότερο αίσθημα που ύπάρχει ίσως στον κόσμο εϊνε τό μίσος; μιάς γυναίκας έναντιόν άλλης όμορφου της. (Ό. Φεγιά)

Οι γυναίκες εϊνε σαν τόν κορυβαλλό, καθέτι που λάμπε τίς θυμ- πώνει. (Ροσεμπερν)

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ
"Ελα στο κεφάλι τό ξανθό
Νά σου βάλω τόμορο στεφάνι.
Πού για σέ όλη γύγχα έχω κανει.
Νά στολίσω μ' άνθια τόν άνθό.
"Ιδες τό! Τι όραία που θά πάη
Του ξανθοχλομού σου κεφαλιού!
'Από τά ύστερα εϊνε του 'Αρχιλιού
Κ'έτσι με τά πρώτα λουλούδα του
[Μάη.
Κ' έτσι με τά ρόδα στά μαλλιά
Κ' έτσι στα όλόλευκα ντυμένη.
Νά θαρρώ πως σφίγγω άναστημένη
Τήν Πρωτομαγιά στην άγκάλια!
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ